

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **T. U.**, zastoupeného advokátem Mgr. Antonínem Novákem, se sídlem Pavelčákova 6/11, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 4. 2008, č. j. 61 Az 14/2007 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 2. 2007, č. j. OAM-1-100/VL-07-04-2007, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 21. 4. 2008.

Rozsudek stěžovatel napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

Stěžovatel brojí proti tomu, jak žalovaný a poté krajský soud zvážili v jeho případě důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Neshledání těchto důvodů označuje za rozporné se skutkovým stavem, když jeho manželka žije v ČR již deset let, obě jejich děti se zde narodily a žijí zde i další jejich příbuzní, naopak v Mongolsku již nemají ani ekonomické ani sociální zázemí, takže je pro něj nepředstavitelné, že by s ním jeho rodina mohla odcestovat do Mongolska. V takovém případě by tak došlo k porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, jak je garantováno i článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, v čemž je třeba vidět okolnosti relevantní ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Tuto argumentaci doplnil jeho právní zástupce, poté co mu stěžovatel udělil plnou moc pro zastupování v řízení o kasační stížnosti, o poukaz na ustálenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva v této věci, zejména na rozhodnutí *Moustaquim proti Belgii* a *Beldjoudi proti Francii*. Znovu také zdůraznil, že krajský soud nevěnoval při rozhodování o stěžovatelově žalobě žádnou

pozornost tomu, že stěžovatel vede v České republice skutečný rodinný život, naopak se státem původu jej kromě státoobčanského svazku již nic nespojuje.

Stěžovatel proto navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelova kasační stížnost je opřena o námitku, že zamítnutí stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu je v rozporu s § 14a zákona o azylu, když je tak porušováno jeho právo na rodinný život garantované článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť by v ČR musel zanechat svou rodinu.

Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, však již byla dostatečně vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007 (publ. na www.nssoud.cz), kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a posuzující je pohledem dřívějšího znění § 91 zákona o azylu, konstatováno: „*Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“*

Do tohoto názoru nevnáší nic argumentačně nového ani stěžovatelův poukaz na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva *Moustaquim proti Belgii* ze dne 18. 2. 1991, stížnost č. 12313/86, a *Beldjoudi proti Francii* ze dne 26. 3. 1992, stížnost č. 12083/86, neboť v obou těchto rozhodnutích byla řešena skutková situace značně odlišná od té, kterou stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, když v prvním případě bylo porušení článku 8 Úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod spatřeno ve vyhoštění mladíka majícího sice marocké občanství, ale žijícího od svých dvou let celý život v Belgii; ve druhém případě ve vyhoštění muže s alžírským občanstvím, který ve Francii prožil čtyřicet let, tedy celý život, měl za manželku Francouzku a neměl k Alžírsku vůbec žádný vztah. V obou případech se navíc jednalo o vyhoštění jako následek trestního odsouzení a zejména šlo v obou případech o muže, kteří neměli k zemi svého občanství žádný vztah, neboť v ní nikdy nepobývali. Tato dvě rozhodnutí tedy nemají takovou vazbu ke skutkovému stavu, který stěžovatel ve své kasační stížnosti zmiňuje, že by mohla zpochybnit aplikaci výše citované judikatury i na právní problém, jenž stěžovatel nyní nastoluje v kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu